

Dilinger bajója*

Dominikai emlék

vajon mit hozott, vajon mit visz el, minden hajnalban ezen agyaltam, kabinjában valaki énekel?, vagy csak képzelem?, tudni akartam, vajon mit hozott, vajon mit visz el, csónakok láncá köti a partig, már minden történése érdekel, vajon mit hozott, és meddig tart itt, mit visz el, ha fölbúzzák borgonyát, még itthonról is az öblöt nézem, szívemmel rálátok a parkon át, megfigyelni titkait remélem: vajon mit hozott, vajon mit visz el, kereskedők, banditák, halászok?, vagy Ferreri szakácsa invitál?, csak tehetetlenül hadonászok, néha azt vetíti belső tévém, éjjel árboca feszül a holdnak, semmi mozgás, de meglehet, mélyén roppant csöndben hullákat rakodnak, ablakból nem tudtam megfigyelni, vajon mit hozott, vajon mit visz el, nekem kellett előbb útra kelni, de bennem örökké ott térdepel a kérdés, szüntelen leskelődik ablaküvegnek tapasztott arccal, tán váratlanul lelepleződik a válasz, engem csak ez marasztal, vajon mit hozott, vajon mit visz el, máig álmatlanul forgolódom, matróza verset ír; vagy térdepel – lassan balladába bonyolódok –, keze hátrakötve, és tarkóján pisztolyosó, körötte csönd és hajnal, dörrenés, csobbanás – most már szólj rám –, magányos alak szélfúttá hajjal, felröppent sirályok égre festve, lobog az emlék, akár a fáklya, amit bevilágít, minden ferde – már kapaszkodok a megszokásba –, viharvert szótlán, mosolyog, fénylik, és nagyot szippant a levegőből – minden elméletem levitézlik, minden föltevéssem visszahőköl –, majd a hajókabinban főzni kezd, talán tegnapi zsákmánya máját, kiéneklí, amit tegnap tönkretett, s elégeti szutykos ábruháját, ki az, akit olvas?, Byron, Shelley?, és mit hoznak-visznek a csónakok? – ezt már nem lehet elviselni –, most kavargat valami oldatot, vajon mit hozott, vajon mit visz el?, kabinjában valaki énekel, minden hajnalban ezen agyaltam, vagy csak képzelem?, tudni akartam, vajon mit hozott, vajon mit visz el, már minden történése érdekel, csónakok láncá köti a partig, vajon mit hozott, és meddig tart itt?, mit visz el, ha felbúzzák borgonyát, szívemmel rálátok a parkon át: még itthonról is az öblöt nézem, megfigyelni titkait remélem, vajon mit hozott, vajon mit visz el, tán Ferreri szakácsa invitál?, kereskedők, banditák, halászok?, csak tehetetlenül hadonászok, néha azt vetíti belső tévém, semmi mozgás, de meglehet, mélyén roppant csöndben hullákat rakodnak, s éjjel-árboca feszül a holdnak, vajon mit hozott, vajon mit visz el?, matróza verset

* Marco Ferreri *Dilinger halott* című filmjének címszereplője.

ír vagy térdepel?, máig álmatlanul forgolódom – lassan balladába bonyolódom –, keze hátrakötve, és tarkóján – dörrenés, csobbanás, most már szólj rám – pisztolycső, körötte csönd és hajnal, magányos alak szélfűtta hajjal, felröppent sirályok égre festve, bevilágítják mind, ami ferde, lobog az emlék, akár a fáklya – már kapaszkodom a megszokásba...

Ripolus árnya

Tűző napon hajléktalan szendvicsember.
Talán reménytelenebb, mint verset írni.
A Boráros tér aszkétája.
Áll behunytt szemmel. Alszik.
Lovaktól ellesett módon.
Vagy koncentrálni. Hogy össze ne rogyjon.
Vagy esti borára.
Amit abból vesz majd,
hogy ő itt most áll.
Mint egy hirdetőoszlop.
Mint egy szarrá vert sereg túlélője,
afféle hóhortos lovag,
aki széttördelt, nyikorgó páncélzatban
faluja határában megáll,
fölidézni az értelmetlen csaták mögött
hosszan elterülő gyerekkori tájat.
Amit ráfirkáltak, meg se jegyzem.
Lerángatnám maskaráját,
hogy a sarki bisztróba elcipeljem.
S amíg morzsát prüszkölve falatozna,
deres korsóból nagyokat nyelne,
én megírnám ezt a verset.
Régen tán megtettem volna.
Sodor a reggeli tömeg,
de szemem sarkában egész nap ott áll.
S minden éjjel látom,
mikor a kettes mögötte elsuban,
a léghuzat felkapja őt hidak fölé,
s mint eleven koporsót,
belelővi a bulgakovi éjszakába.